

вѣжственъ публиченъ дѣецъ, къмъ всѣки развратенъ народенъ служителъ.

„Въ всѣки въпросъ, ний ще бждемъ тълкуватели на народнитѣ интереси, ний ще бждемъ съ народа, за народа.

„Ний ще искаме винѣги, отъ онѣзи които сѣдѣтъ на челото на управлението, вѣрность, искренность, честность, безкористие, поведение мѣдро и непорочно, преданность къмъ народа.

„Ний ще припомаваме ежедневно на народа, че той е господаръ на себе си, господаръ на сѣдбинитѣ си, господаръ на бѣднината си, — че той излѣзе вече отъ опекуństwo, че е въ всичката си мощъ, че е исключителниятъ и безконкурентенъ владалецъ на своитѣ граждански и политически битѣ.

„Въ врѣмена критически, въ обстоятелства мѣчни, каквито сѣ днешнитѣ, всѣкой трѣбва да е на постѣта си, и да бди, като вѣренъ стражаръ, върху отеческата безопастность, да контролирва свободното дѣйствиe на всичкитѣ сили, които съставляватъ нашето съществуване.

„Ний нѣма да кажемъ, като индиферентнитѣ политици: „*Fata viam invenient.*“

„Напротивъ, ний мислимъ че да стои человекъ въ бездѣйствие е знакъ на немощъ, знакъ на вѣщественна и нравственна нищета, знакъ на униние.

„Тлѣнието, социалното тлѣние на единъ народъ, захваща въ неговиятъ правителственъ организъмъ, и преминува испослѣ въ самото него.

„И тъй, като публицистъ, ний вѣгло съзнаваме длъжността си.

„Длъжностъ окръжена отъ всевъзможни горчевини, но сама по себе велика и всяка: възнаграждение ний нема да искаме освѣнъ отъ съвѣстѣта си; въздавание по-добро не искаме отъ благорасположението на общото мнение.

„Добриятъ гражданинъ, честниятъ работникъ, друдолюбивиятъ селянинъ, — ето голѣмитѣ възмездници, отъ съчувствието на които било — би злостастие да ся лишимъ.

„Дано, впрочемъ, това съчувствие на придружи, при първитѣ ни още стѣпки въ публицистиката.

Ст. Михайловски.